

ცნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

131

დამატების № 170.

კვირა, 23 ნოემბერი 1903 წ.

ზაფხულის № 2331.

მიიღება ხელის მოწმე 1904 წლისათვის.

ყოველ დღეობა გახვია

„ცნობის ფურცელი“

სურათებიანი დამატებითი კვირული ოსტრიული (წლიური ზეცხრ)

ფასი გაზეთისა და გვერდის

კვანძისა და რუსეთში	საზღვარ-გარე
1 წელი — 8 მ., 6 თვე — 4 მ., 3 თვე — 3 მან.	1 წელი — 8 მ., 6 თვე — 4 მ., 3 თვე — 3 მან.

თითო ხელის მოწმის სურათებიანი დამატება არ გაზეთდება. წლიური ფასის განაწილება: ხელის მოწმისათვის 4 მ. და წარწევი 1-ლ მარკამდე.

„მ ო ა მ გ ე“

წლიური ზეცხრული (წლიური ზეცხრული)

ფასი ეურნალისა

კვანძისა და რუსეთში	საზღვარ-გარე
1 წელი — 10 მ., 6 თვე — 6 მ., 3 თვე — 3 მან.	1 წელი — 13 მ., 6 თვე — 7 მ., 3 თვე — 5 მან.

წინ „მოამბის“ მოვლის წლიური გამოცემის, სურათებიანი დამატებითი და „ცნობის ფურცელი“ ფასიანი გაზეთებისა, მხოლოდ ქალაქ გარდასახვის ფასის სარეკლამოე უნდა დაემატოს 1 მანეთი, რომელიც ხელის მოწმისათვის უნდა იქნეს შეიტანული.

წლიური ფასის განაწილება: პირველი — 8 მან. ქალაქ გარდასახვისათვის, და 5 მან. ტელეგრაფით, 1-ლ მარკამდე — 3 მ., 1-ლ ავსტრიაში დაწარმების, როგორც „ცნობის ფურცლის“, ისე „მოამბის“ მხოლოდ წლიური ხელის მოწმით გაზეთებისათვის უნდა იქნეს შეიტანული.

ალ. ყაზაგებისა.

1904 წელს „ცნობის ფურცლის“ დამატებაში დაიწყო ბეჭდვა სურათებისა „საქართველოს ექსტერიორისა და ეკონომიკისა“ და „სურათებისა დაიწყო გვირგვინი. სურათები აქვს ფოტოგრაფიული გადამკვეთი და განაწილება სასაბ. ბ. გოგიაშვილის მიერ. გარდა ამისა „მოამბის“ ხელის მოწმით გაზეთებისა.

მთავარი რედაქტორი

(გამოცემის დირექტორი)

ოსტრიული წიგნი შეადგენს 250 მარკად.

წლიური ფასის გარდა ქალაქ გარდასახვის მოწმისა, პირის გასაგებების, რედაქციის ფოსტის ხარჯი 5 მ. უნდა გამოემატოს.

რედაქცია უბრძოლვად სთხოვს წერიტ ანონიმულ გამოცემის დადების შესრულებას 25 დამატებითი დამატებით, რომ განათავსოს მოსწრის აღწერების დამატება და არ დაგვიშოს გამოცემითა გზავნა.

რედაქცია და კანკარა მოგვას განქს ღრ ქუჩაზე, ტელეფონი № 872 ფოსტის ადრესი: Тифлис, ул. редак. Монаш в Писовъ Пурделл.

ჩ ა ნ ხ უ რ ა

(დასასრული)

ზაფხულის ცხელი დღე იყო. ყაზაგების ისაღილეს, იქაურობა მიგავიშავებს, ტროტუარები მორწყეს და მოსვენების მიეცენ. ზოგი დღეს სივლიდა, ზოგი ისევ მუხრარს ელოდა, ზოგი რი კლუბების წინ დასმადარეულებს და მოპირდაპირ ყაზაგებს ელაპარაკებოდნენ. მთელ ზაზაში მოძარბა თითქმის

*) ის დასაწყისი № 198.

შეწყდა. ყველა ისვენებდა, მოწყენით იყო და მკერტყვევლდ ამოქნარებდა.

უტეო ქუჩის ბოლოს რაღაც ხმაურობა და სიცილი გაისმა. დუქნების წინ რამდენისამე ყაზაგის ბიჭა გაიბრინა.

კირკი! კირკი! — მოისმა აქეთ-იქედან და ეს ამბავი მალე მთელ ზაზარს მოგვლა.

სოტა ხნის შემდეგ ბებერი ყაზაგები დაიძინენ. ქუჩის ბოლოს ხმაურობა და სიცილი იმატა. ყველა იქით გარბოდა, საცა უკვე სამოკამდე კაცი შეგზოვილიყო, შუაში ჩანჩურა, მურა და არტუშა მოეკეთათ და იცინოდნენ, ხარხაროდნენ და ყვიროდნენ. არტუშა გაცხარებული აქეთ იქით დარბოდა, ჩანჩურას შამფურს იქვედა და ყვიროდა: — განი, განი, განი, განი!

როცა ხალხმა განი მისცა, არტუშა მქული მოიხდა და ყველას ჩამოუარა.

— თითო შაური, თითო შაური, თითო შაური! აბა, ჰა, მოწყლდება მოიციტ, თორემ ოთხი დღეა ჩანჩურა შშობილი. თითო შაური ჩამოიღეთ, თითო შაური, თითო შაური!

აქეთ იქიდან შაურიანები და ორ კაბეკიანები ბლომდ ცვივოდა არტუშას ქელში. ჩასუქებული და სიხისაგან ვაწილდებული ყაზაგები ტროტუარზე იდნენ და, აუცა ჯერ არაფერი იცოდა აბალი „შტუკა“, მაგრამ ყველანი წინდაწინ იცინოდნენ და ყვიროდნენ:

— აბა, ჰა, არტუშ! შაური მოგეცე და შენ იცო, როგორ კირკას მაჩვენებ!

— არტუშ, იმელი არ ვამიკრუო, თორემ, ღმრთობანი შენ მაგეცადა ჩანჩურას ცვეს!

— ნუ გეშინითი, ნუ გეშინითი! — ყვიროდა არტუშა და წრე ერთხელ კიდევ შემოიარა. — თითო შაური, თითო შაური, თითო შაური! განი, კიდევ განი, კიდევ განი, კიდევ განი!

არტუშმა საიდანღაც წითელი, სისლიანი ფილეტი ამოიღო, ორად გასჭრა, ქელში ჩაიყუდა და ტროტუარზე ჩამოჯდა. სანამ არტუშა ფილტვსა სჭრიდა, მურა იმის რი იდგა, ტუჩებს ილოკავდა, კულს ექნედა, მოუთმენდა ტოკავდა და წყურტუნებდა. ჩანჩურას ორივე ხელით თავის პატარა და ღრმად ჩამჭარალი მუცელი ეჭირა, ტოკავდა, თრობდა, კანკალდდა, იცინოდა და თავის წყრილ და სრულიად მისუტუტულ ხმას ათასნაირად უქცევდა. მისი სიცილის მაყურებლებიც თავს ვერ იმაგრებდნენ და გულთანად ბითბითდნენ. არტუშამ ფილტვის ერთი ნახევარი აიღო და დაიბახა:

— აბა, მურა, ყოჩაღად იყავი, თორემ თავდაყირა დაგეცავდი!

მურა ერთის ნახტომით ჩანჩურას გვერდით ამოუდგა და უფრო უარესად დაიწყო ტოკვა, კულს ქნევა, წყურტუნები და ყველა ჩანჩურამ დაიკლავა, სიცილი შესწყვეტა, ერთი ფეხი წინ წადგა და არტუშას ისე ჩააქცერდა, თითქო აი, საცაა გადაბტება და მოპირდაპირის ერთი დარტყმით ძირს დასცემსო, ხალხი მიხვდა არტუშას „შტუკას“, ატოკა და ყვირილ-ხარხარით წინ წაიწია.

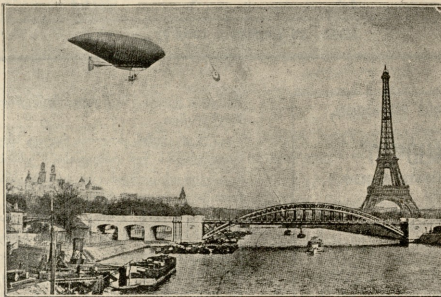
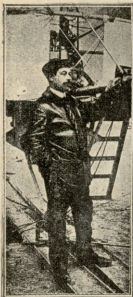
— ჩანჩურ, მაგრა დადექ! მაგრა დადექ!

— ყოჩაღად იყავი, ყოჩაღად იყავი, შე დაღლეუო, შენა!

— ჩანჩურ, არ შამარცხეინო, თორემ ვაი შენი ბრალი! ჩანჩურამაც, თითქმის გაიყოფა წაქეზნაო, თავის მომარებებს თავის ქნევიტ გამარჯვების იმელი მისცა და ფეხი შეიცვალა.

— მურა, შე პატრონ ძალოო, შენა!
 — პირდაპირ ცხვირში ეცი მავ ჩანჩურას, მავსა!
 — ისე სითუქვე ვე ჩანჩურა, რომ სულ თავებელ იწყვე-
 ლოს!
 ყველა ყვიროდა, წინ იწვედა, ერთმანეთს ავანტირდნენ და

— ზეზე ადგი შე ჩანჩურავ, შენა!
 — ა-ა-ა-ა-ა-ა! ავლაშა არ შეიძლება, არ შეიძლება!
 — მურა, შე პატრონ ძალოო, შენა!
 — არ გაუშვა, არ გაუშვა!
 ყველანი ყვიროდნენ, წინ იწყებდნენ, ივინებოდნენ, ხე-

მამაქაჩე ლობიძის
 მანქანა

დუბოისის ჰაეროსტატი.

ჩაუბნებდნენ. მურამ ვაიგო, რომ იმას ჩანჩურაზე მეტი მომხრე
 ჰყავს და უფრო გავლულადა.

- მურა ჩემი ფალაიანი! — დაიძახა არტუშამ.
- არტუშას „ფალაიანი“ ერთ არწმუნებ შეხტა.
- ჩანჩურა ჩემი ფალაიანი!
- მურა ჩემია! მურა ჩემია!
- ჩანჩურა ჩემია! — ყვიროდა ხალხი და ყველა სიცილით, ყვიროდა და ხელების ქნევით ახმნევებდა და აქებებდა თავის „ფალაიანს“.

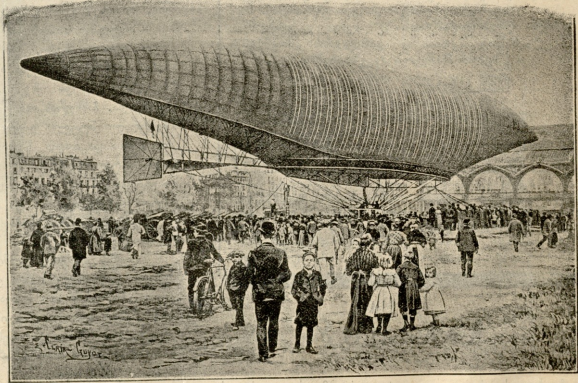
— მურა! — დაიძახა არტუშამ და ის ხელო, რომელშიაც
 ფილტვი ეჭირა, მაღლა აიღო.

მურა უკანა ფეხებზე ჩაიკეცდა, არტუშას დააკერდა
 და გაშვებდა.

ყვიროდა და სიცილ-ხარხარი ერთი წამით შეწყდა.
 არტუშამ ხელი აიჭნია, ფილტვის ნაკერი ჰაერში ავლო
 და დიაციკრა:

— მურა, შეხტა!

მურამ ისეუბა, ერთი თვალის
 დახამამებზე ჩანჩურას მხრებზე
 შიჯდა, მეგრე იქიდანაც ერთ
 არწმუნებ შეხტა, მაგრამ უკანვე
 გადმოვიარა. ფილტვი, ჩანჩურა
 და მურა ერთ ღროს დაეცნენ
 მიწაზე. იმავ წამს ბრბოს გრვინ-
 ეამ ჰაერი შეინძრია. მურა და
 ჩანჩურა მტვერში გორავდნენ,
 ფართხალობდნენ და გაცხარე-
 ბულნი იბრძოდნენ. ფილტვის
 ნაკრის ერთი ნახევარი მურას
 ეჭირა პირში, მეორე ნახევარი
 და თვითონ მურა კი ჩანჩურას,
 რომელსაც ერთი ხელი მურას-
 თვის ყელში წაეჭირა და მის
 დახარბობას ცდილობდა; მეორე
 ხელით კი ფილტვს თავისკენ
 ეწყოლა. ხალხის სიცილ-ხარ-
 ხარს, ყვიროლას და სტვენას
 მურას და ჩანჩურას მომხრეთა
 ყვირილი არღვევდა.

დუბოისის ჰაეროსტატი მარსის მინდორზე.

- არიჭა ჩანჩურა! არიჭა ჩანჩურა!
- დაახრჩე ჩანჩურა, დაახრჩე, დაახრჩე!

ბულის სისწრაფით დარბოდა, შამფურს ელვასავით იქნედა
 და ხრინწიანი ხმით ყვიროდა:

- უკან, უკან, უკან! აბა, განი, განი!
- მურა თანდათან სუსტდებოდა. ყვირილმა იმატა. ტრო-
 ტუარზე მდგომ ყასბებს მეტის სიცილისაგან თვალები დაეხუტა,
 ჩერებოდა ძირს ჩამოშვებული ლოყები აუთილდათ, ძარღვეები
 დაეკეპათ, მთელი ტანით იმძვინვარებდა და ყელიდან სიცილის
 მაგივრად სისინი და ხრიალი ამოსდიოდათ. მთელი მახარი
 გრვინავდა, ყვიროდა და ხარხარებდა. პატარა ბიჭი მებრძოლს
 ისევ გარშემო ურბენდა და უსტვენდა. იქვე ერთი ჩანჩურას
 და მეორე მურას მომხრენი ჩაუბნებდნენ. გამარჯვებამ თითქ-
 მის ჩანჩურასკენ გაიწვიო.

- არ გაუშვა! არ გაუშვა!
- ჰა-ა-ა! შე სამკლევ, შენა!
- არიჭა ჩანჩურა, არიჭა, არიჭა!

მურამ ფილტვის ნაკრის პირი გაუშვა. ჩანჩურას მომხრე-
 გმა კიბინა დასცეს და წინ წაიწიეს, ჩანჩურამ მტვერში აშო-

სერილ ხორცს ხელი დასტყა და თავის პირსკენ გააქანა. მურა გაჯავრდა, ვაკეცხლდა, ვაწიწმატდა, ერთი ნახტომით ჩანჩურას ზღ დაეპირებ დააჯდა და ხორცის მეორე ნახევარს ეტა.

- უუჰ, შენი კირიბე, შენი!
- ჩანჩურ შევამე, ფილტვი შევამე, შე უბედურო, შენა!
- ცხვირში ეცი, ცხვირში ეცი, მაგ ჩანჩურას, მაგას!
- ცხვირში უკბინე მაგ დაუღუღს, მაგას!

მურამ თავის მომხრეთა ბრძანება ვაიგო, ფილტვს პირი გაუშვა და ჩანჩურას ეტა. ჩანჩურას ფილტვი ისევ პირში ეკირა, გორაობდა, ხან პირქვე და ხან გულაობა წვებოდა, ორივე ხელით თავისი იფარავდა და მხიარულად წკატუნებდა. მურა ვარშემო უბრუნდა, ცხვირსა, ხელებსა, ყურებსა და ფეხებს ში ჰკბენდა, კბილებს აწკაპუნებდა, წინა ფეხებით თავის პირს აკაწრავდა და ჰყვოდა. ხალხი კი უფრო ძლიერ გრგინიანდა, ხარხარებდა და ყვიროდა. მალე მურა და ჩანჩურა თავიანთ გორაობით და ფრთხალობით აუცნებულ მტერებში გახვდებიან. ყანებმა სისკოს ვეღარ გაუტლეს.

- ვაიმე დედა! ვაიმე!.. ვაიმე!..
- მოგვეცი!.. მიშველეთ... მიშველეთ...
- ო-ო-ო, შე ეშმაკო შენა!
- ჩანჩურ, შენ ვაგიურებს ჩემი გამგენი აჰა!
- არა, ადარ შემიძლიან... არ შემიძლიან... ვაიმე...

ვაიმე... ზოგს ორივე ხელით მუცელი ეკირა, ზოგი ხელგას იქნევდა, ზოგი ცრემლებს იწმენდა და ყველანი კი იციხნოდნენ, სისინებდნენ.

- ვანი, ვანი, ვანი!
 - მურა, შენ გენაცვალე, შენა!
 - ჩანჩურ, შე უბედურო, შენა!
- დაახრებ რაღა ემ წუწყო, ეგა!
- ყველა აირია, ატოკდა, შეჯგუფდა და მებრძოლი ერთი არწინი ადგილიდა დაუტოვეს. მტერი გაიფანტა და „ფაღანები“ ისევ გამოჩნდნენ. ჩანჩურა გულაობდა იწვა, ორივე ხელი მურასთვის ყელში წაეპირა, ფეხებს იქნევდა, ფრთხალობდა და ყვიროდა. მურა ჩანჩურას გულზე აჯდა და მისი დიდი ცხვირი პირში ეკირა. ფილტვი იქვე მტერში ვეღო. ხალხმა კეთილა დასცა და წინ წაიწია.

— აჯობა! აჯობა! ვაშველეთ, ვაშველეთ!—დაიყვირა უბეტესობამ და ვაშველებლად გაიწია.

— ჯერ არა! ჯერ არა!

— არ აჯობა, არ აჯობა!—ყვიროდნენ ჩანჩურას მომხრენი, მაგრამ ვიღამაც მურას ხელი დაავლო, ჩანჩურას ცხვირს ძლივს აავლოჯა, პირ დაისისლიანებული „ფაღანები“ ჰაერში აისროლა და მიაძახა:

— მურას ვაშვარჯოს! ურა-ა-ა-ა!
— ურა-ა-ა! ურა-ა-ა! ურა-ა-ა-ა!
გრგინიანდა ხალხი და შიშისაგან შეშლილ მურას ჰაერში ისროდა, ჰაერშივე იქურდა და ისევ და ისევ ისროდა და თანდათან წინ მიდიოდა. გამბარჯვებული წინ ოციოდე პატარა ბიჭი მიუძღოდა. ოთხი თუ ხუთი მათ შორის ერთმანეთს ეჯობებოდნენ, ყირამალა დგებოდნენ და ხელებით დადიოდნენ. ოთხიოდე ძალიან მოუხუხულოდნენ, პირში თითები ჩაეწყოთ, ხელგებზე „მოსიარულეთ“ შუბს თავებოლით დაემგობოდნენ და უსტყებდნენ. იმათ ერთი პატარა ბიჭი მისდგა, რომელსაც ტალახში ამოსერლი ფილტვი თავზე დგოდა და ნელი და ამავი ნახივით მიდიოდა.

არტუშა გამბარჯვებული წინ მიუძღოდა, ლობპარივით შამფურს იქნევდა და ხრინწიანნი ხმით მღეროდა:

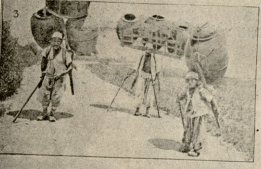
— მოედე-არა... მოედე-ინარა... და ა-ა... ჰეი... მოგვეცა-ავს წითელი-ი მურა-ო-ო... ჰეი...

მოლოს „დამარცხებული“ ჩანჩურაც წამოადგა. „დამარცხებულს“ ყურადან, შეზებოდან, ცხვირიდან და ხელებიდან სისხლი თქრილობით ჩამოსილიდა და მტერით და სისხლით შეთხუშული სახე უფრო დაღლიმა, თვალებიდან ცრემლებს მავარი სითხე წამოედინა და ყელადან ტირილის მავარი წკატუნებიც კი ამოჰხდა.

კუკრა ხნის შემდეგ ჩანჩურას ერთმა მის მომხრეთაგანმა ხელი ჰაერში და ზიზლით მიამახა:

- იი, შე უბედურო, შენა!
- ერთი კიდევ ერთი კიდევ ჩაარტყი მაგ ჩანჩურას, მაგას!—დიამხა მეორე მომხრე.

ჩანჩურას მომხრე ერთხელ კიდევ ჩაარტყა, მეორე ცისკრში ხელი მიავლო, ციბრტევიით დაატრიალა და როცა ხელი გაუშვა, თავბრუ დახვეული ჩანჩურა ორ არწინზე გადავარდა. ჩანჩურა ხელმორიდ წამოადგა, თვალებიდან და ტუჩებიდან სისხლის ტალახი მოიწინა და როცა ყვირილ-ხარხარით და სიმღერით ქვევით მიმავალი ხალხი და ჰაერში შავი პატარა წერტილივით მხტუნავი მურა დამახა, ერთხელ და მეთუ თავის სიცოცხლეში პირველად ამოიხზრა.

კორეის ცხვარეების დანა.—1. ნავსაფარი ჩვეულო-არსებითა, იამანიისა და კორეის სადავო ხანა ფიჭვილი. 2. ტრახტრებით მომზადებული ოღბის უფროსისა. 3. ტუხლის გამოყვანილი. 4. ბიჭის გამოყვანილი წიქვილი. 5. სურის დაქუფა. 6. ხის ჰაჭვას შექმნილი. 7. ვერძისა და მგაჭრების ბინა. 8. ვერძისა და მგაჭრების ბინა.

— ურა-ა! ურა-ა! ურა-ა-ა!—ისმონდა ქუჩის ბოლოში. ურას ძალით, არტუშის მღერა, ბიჭების სტვენა და ხელებით მიმავალი იქვე მდგომ ჩანჩურას მომხრეთ მურას და ჯავრს ჰგვირდა. ჩანჩურა კი (გრამობის) იმართებოდა.

უცბე ერთი სახლის კუთხიდან პეტროვი გამოვიდა და იმოდენა ხალხი რომ დაინახა, საჩქაროდ ისევ სახლს მიუვარა და იმავ დროს ხანგრძლივი და ძლიერი სტვენა მოისმა. ცოტა ხნის შემდეგ ისეთივე სტვენა მეორე მხარეს გამოვიდა, მერე მესამე და მეოთხე ადგილიდანაც პასუხი ვასცეს და რამდენიმე წუთის შემდეგ ოთხი პოლიციელი პეტროვის წინაშელოლოებით ხალხისკენ მიბრუნდა. ხალხი ჯერ გაჩურჩა, მერე ალაპარაკდა და ისევ სიცილი-ხარხარი ასტეხა.

— Госнада, расходиси, расходиси! — ყვიროდა პეტროვი და რაცა ერთ ადგილზე გაშუშებული ჩანჩურა დაინახა. მითრახის ქნეული და მუქარი პირდაპირ იმისკენ წაიპოვიდა.

— И те покажу, а-а те покажу-у!

ჩანჩურა გასაქცევად მიბრუნდა, მაგრამ, მისკენ მომავალი მეორე პოლიციელი რომ დაინახა, ქეჩის მეორე მხარეს გადაიბრინა, თავი დაღუნა და რაცა ძალი და ღონე ჰქონდა პირდაპირ იქით გაქცა, საცა ლაპარაკით და სიცილით ხალხი იშლევნობდა. პეტროვი ჩანჩურას უკან გამოუდგა. ხალხმა რომ გამოქცეული „ფლაიანი“ დაინახა, კიფინა დასცა და ხარხართ წინ გადავლიბა.

— არიკა მურა! არიკა მურა! — დაიძახა ვიღამაც და ჩანჩურამ ერთხელ კიდევ იგრძნო გამარჯვებულ მურას კბილები.

ჩანჩურამ თავი უფრო დაბლა დაღუნა, თავპირზე ხელები აიფარა და შიგ შუა ხალხში შევიარა, მაგრამ ყანაგების მუშტებმა ჩანჩურა მაშინვე უკან გამოაბრუნეს, ჩანჩურამ უკან დაბრუნება სცადა, მაგრამ იქვე რომ პეტროვი და მისი მთარახი დაინახა, უკანასკნელი ძალღონე მოიკრიბა, მუშტების შუა გულში შევიარა, წრე გაიარდა და თავდახრილი პატარა ქუჩაში შევიარა, მაგრამ იმავ დროს მკერდში ისეთი ტყვიელი იგრძნო, რომ... შემდეგ რა მოხდა — ჩანჩურამ ვერ გაიგო. ხალხმა ერთ ხმად რაღაც წამოიძახა და ერთი წამის სიჩუმის შემდეგ ყველა იქით გაქცა, საცა ორი დიდი ცხენის ფეხებქვეშ ჩანჩურა შვიი კუნძივით გორავდა. ცხენებმა ჯერ შედგინენ, შემდეგ ერთ ადგილზე ტრავა დაიწყეს, მერე გაიწყეს და ფეხილით სახე დროგი ჩანჩურაზე გადაატარეს. ხალხი ერთ ადგილს შეკუმშდა და სდუმდა. მათ შუა ჩანჩურა მტკვრში და სისხლში ყვრობდა, ფართხალობდა, იგრძინებოდა, იხლანებოდა და ყრუოდა, და დმუროდა. „დამარცხებულ“ ჩანჩურას გვერდით „გამამარჯვებულ“ მურა ჩატუქებულყოფა და ვაკვირვებით და ცნობის მოყვარებით თვის მტერს უყურებდა, შე-

დეგ ხალხიც ალაპარაკდა. ცოტა ხნის შემდეგ პეტროვიც მოვიდა.

— Госнада, расходиси, расходиси! Ну, что тут интересного? Ну, расходиси, расходиси! — შვიდობიანად ურჩევდა მშვიდლობის მცველი და ხან ერთსა და ხან მეორეს სესტად მათრახს სტეხდა.

ერთმა პოლიციელმა მდროგე და იმისი ცხენები პოლიციაში წაიყვანა. პეტროვმა და მეორე პოლიციელმა ჩანჩურა ასწიეს, ეტლში ჩადეს და საღდაც ვასტურხეს. მიმავლ ეტლიდან ცოტა ხანს კიდევ მოისმოდა ჩანჩურას მისუსტებული ხმა; შემდეგ უველოფერი მიწეხდა.

ათი წუთის შემდეგ პეტროვი მშვიდობიანობის დამრღვევის ნაშვილი დანაშაუც-მურას დასდევდა. „ნაშდვილი დანაშაუც“ პეტროვს ვარაუზო ურბენდა, ეთამაშებოდა, მითარულოდ ბტოდა, ჰყუფდა და პეტროვის გასაჯავებულად ზოგჯერ წინ უსუსტვებოდა და „სლუეს აკეთებდა“. პეტროვი „დანაშაუცს“ უკან დასდევდა, მითრახს უქნევდა და ეტუქებოდა:

— Ну, понимаю же я тебя, понимаю же я тебя! Тогда берись! берись! И отступо же я тебя! Вот отступо!

ხალხი გულთანად იციწნოდა და თავის საყვარელ „ფლაიანს“ უფრო და უფრო აქვებუნდა.

— უჩაიღ, მურა! მალიდცე, მურა!
— უკინებ, უკინებ მურა! ცხვირში, ცხვირში იცე.
მურაც დაბტოდა, დარბოდა, ჰყუფდა და ისევ „სლუეს აკეთებდა“.

მეორე დღეს პეტროვი ბოჭაულმა დაიბარა და უთხრა: — გუშინ საავადმყოფოში ვილცე ჩანჩურა მოკცდა. ამბობენ, რომ ის კაცი უნანს უანანს სტუბროდა და ამიტომ შინი მოგვლივობა დადსეუ ვაიო ჩანჩურას ნაშდვილი გავირი, საიელო, ხელობა, სარეზინებება, ტომი და... ცოლიანი იყო ბუე უკოლო, ან... დაჩა რამე თუ არა. ისიც ვაიგე, საიდან და როდის ჩამოვიდა ჩანჩურა ჩვენ ქალაქში და... არც იმის წლოვნება დაგავიწყდეს. ყველოფერი დაწვრილებით დაწერე და დალსეე მომიტა. წაიღ.

დალონებული პეტროვი ბაზრისკენ მოდიოდა და ფიქრობდა:

— ეგისო კი ნაშდვილიად გამაგდებენ, უევექვალად გამაგდებენ თუ ამბოიამე ორი ჭურლი არ დავიჭირო, ილიოზე ნაშდვილიად გამაგდებენ, უევექვალად გამაგდებენ“.

მ. ჯანაშიაძე

